

23 1 2 2 1

Suevos, Coiro, Mazaricos. Xaneiro 1979.

$\text{♩} = 100$

1) Un dí-a que po-la tar-de Ma-rí-a de Con-se-lí-ño
 'sta-bá se-ghan-do na her-ba no her-bal da Fon-te-li-ña

2) ca-drou que na mes-ma ho-ra An-drés da Re-cou-ta ví-ña
 de bo-tarll'a iau-gha iou-tro her-bei-ro qu'a-rri-ma-dó de-la tí-ña

3) e des-deen-sí-ma do pra-do dí-xo-llé con co-bar-dí-a
 que-res que va-láa-xu-dar-che a er-ghé-la her-ba Ma-rí-a

variantes estróficas:

1) 1 2 3

4) 13) 15) 19)

Mazaricos I,1,390. Unha veciña 90.

L: 2a⁴, 2b⁴, 2c⁵, 66a, 68c.

*Transcripción orixinal de Dorothe Schubarth publicada no Cancioneiro Popular Galego, recollido por Dorothe Schubarth e Antón Santamarina, editado pola Fundación Pedro Barrié de la Maza, Conde de Fenosa, no 1984.

Un día que pola tarde
María da Canceliña
´estaba seghando na herba
no herbal de Fonteliña,

Cadrou que na mesma hora
Andrés da Recouta viña
de botarlle a i-augha a i-outro herbeiro
que arrimado ó dela tiña.

E desde ensima do prado
díxolle con cobardía:
“Queres que vaia axudarche
a érguela herba, María.”

“Por agora douch´ as ghrasias
que inda teño por seghar,
ti has d´estare apurado
e non queres esperar-e”

“Eu estando á túa volta
nunca ch´estou apurado
que ti e-la que me tés
o meu corasón roubado.”

“O teu corasón, Andrés,
télo no peito encerrado
pra llo dar a quen ti queiras
que pra min tés ghardado.”

“Non quixeras ti ser dona
quizáis do meu curasón,
pero heite de querer
que ti me queiras que non.”

“Andrés, non seah bribón,
non veñas con trapalladas,
que, sen duda, ti tés outras
rapasas mais estimadas.”

“Mais estimadah pra min-he
non a hai no mundo enteiro,
se non me caso contigo
conta que quedo solteiro.”

“¿Cómo eu hei de creer-e
que me téis tanto cariño,
se prá casa de meus pais
nunca atinaches camiño.”

“Antes d’ir dond’a teus pais-e
teño de falar contigo,
por saber se ti querías
tomar amores connmigo.”

“Delle ter cariño a-i-outra
nunca formei ilusión,
a tí quisiera traerche,
a par do meu corasón.”

“Pois si’a min sola me queres
palabras che dei de dar
qu’antes d’eu faltarche a tí
faltará a augha do mar-e.”

“Eu tamén cho aseghuro,
miña prenda reghalada
qu’en canto eu viva no mundo
non quero outra nemorada.”

“Pois si’a min sola me queres
palabras che dei de dar
qu’antes d’eu faltarche a tí
faltará a augha do mar-e.”

“Rapasa se cho parece,
será ben que nos casemos
e mañán á mesma hora
xuntarnos aquí podemos.”

Ó outro día María
cand’a mandaron prá herba
non se lle vían pousar
os pés na terra siquera.

Seu afán solo era
cheghar nun instante ó prado
e contarll’o que sufrira
de noite ó seu namorado.

Ao saltar o porteliño
xa veu a Andrés decontado
regañando as moas rindo
xuntaron salgheiro deitado.

Tirou María fousiño
a maila cesta pró lado
eu díxolle “!ah perillán!
ti estás ben descansado.”

“Nin por eso, Mariquiña,
a pesar de estar deitado
non penses qu’estou tranquilo
sen terch’a ti ó meu lado.”

“Andrés, cárame por Dios,
qu’eu non sei qu’haser de min,
que toda a noite pasada
siquera cousa dormín.”

“¿Logho douch’algunha volta
ou reghañaron contigo
ou dixéronlle a teus pais
que t’enredaches connigho?”

Séntat’aquí Mariquiña,
non teñas tanta aprisión
qu’o pau qu’ha de ser queimado
xa naceu pra ser carbón.

“Tamén eu nacín pra tí,
seghún o teño pensado,
pero non pra vir solteira
armarlle ó melro no prado.”

“Logo, pra qué me dixeches,
María do corazón,
que desde onte á tarde
estás a mi desposición.”

“Pero pra esas cousas non
en canto non nos casemos,
se mo saben meus pais
danm’unha tunda dos demos.”